

קרוב השם

הרחבת הדעת והתעלות רוחנית

● עפ"י תורת הצדיקים ●

שיעורי בית המדרש 'קרוב השם'
שנמסרו מפי המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

● בראשית דברים
\\ שברים תרועה

חיים לייב היה מאוכזב.

על הפנים שלו לא ניכר מאומה. בכל זאת, ראש השנה היום.

אבל בתוך הלב הוא היה מאוכזב.

מאוכזב ומתוסכל.

הוא בנה על ראש השנה הזה.

הוא דמיין את התפילות החמות; את הדמעות שיעלו בעיניו; את ההשתוקקות שתציף את כל כולו.

הוא נסע נסיעה ארוכה עד לכאן. השקיע דמים ודמים.

ובסוף, בגלל שטות שכזו, כל ראש השנה הלך.

מקום? זה מה שניצח אותך, חיים לייב?

מקום???

גבאי בית-המדרש לקח לו את המקום הקבוע שלו משנים עברו, והעביר אותו חמשה ספסלים אחורה, ליד כל ה...
מספיק, חיים לייב, מספיק!

אל תהיה כזה קטנוני וגאוותן.

כל היהודים שווים אצל השם יתברך. ולא הגבאים הם אלו שמנהלים את העולם.

שייכות

בכוחך לשוב אל הטוב, אם אתה כבר שייך אליו

הקול חוזר

תשובה מהיבט אישי

3

רק תגיע

בכל סיפור התקרבות עיקר המאבק הוא על השלב הראשון – להגיע

סיפור של התקרבות

על פי מעשה מרב ותלמיד

7

אתה יודע. ראש השנה היום.
ממליכים את המלך.

אולי הגיע הזמן שתוריד קצת את
הראש, ותקבל בהכנעה ואהבה את
מלכותו יתברך והנהגתו?

חיים לייב יודע את כל זה.

אבל במשך ראש-השנה שלם,
מתנהלים קרבות בתוך הלב שלו.

גל כעס, וניסיון להשקיט אותו.

אשד מרירות, ומאמץ להתעלות
מעליו.

זה כל כך לא מתאים לי - דמעות
חצופות מציפות את עיני חיים לייב.

לא דמעות התרגשות, כפי שציפה.
דמעות תסכול.

האם זה מה שאני שווה?

*

בצהרי יום השני של ראש השנה,
לפני מנחה, כשהוא יושב בבית
המדרש ואומר תהילים, מרגיש חיים
לייב שמישהו מסתכל עליו.

הוא מרים את ראשו, ונשימתו
נעתקת.

הבעל שם טוב הקדוש עומד בפתח
חדרו, מביט לעברו, ומסמן לו
באצבעו לגשת אליו.

חיים לייב רץ בחדרת קודש, מנשק
את ידו של הרבי. ממתין למוצא פיו.

"חיים לייב רחימאי, עתה הגיע
הזמן לגלות את אוזנך:

אני הוא זה שהוריתי לגבאי להחליף
את מקומך הקבוע."

חיים לייב מביט ברבו הקדוש,

ובעיניו כל התמיהה שבעולם.

"דע לך", ממשיך הרבי ואומר,
"קטרוג גדול עמד כנגדך ביום כסא
זה.

ואנכי ידעתי, שתפילות זורמות
ומתלהבות, לא יצליחו להתמודד עם
השטן המקטרג.

לפיכך הוריתי לגבאי את שהוריתי
לו. למען חלץ מתוכך את תנועת
הלב אשר תמתק את כל הדינים."

*

אבל רבי קדוש - פורץ חיים לייב
בבכי.

הלא הסיפור המקורי התנהל אחרת
לגמרי.

בסיפור המקורי, אתם העלמתם
מבעל התוקע, רבי וואלף קיצעס,
את הפתקה עם כוונות התקיעות,
בשביל שיגיע למדרגת לב נשבר
שתבקע שערי שמיים.

אבל עלי עבר סתם ראש השנה
מתסכל וחסר טעם.

נלחמתי כל היום עם מחשבות
נמוכות של גאווה וכעס, והמאבק
נמשך עד הרגע האחרון.

לא חזרתי עטור ניצחון. נשארתי עם
טעם חמוץ בפה.

היה לי סתם ראש השנה שבור.

בלי לב נשבר.

*

אוי חיים לייב יקירי, אנסה להסביר
לך.

בדור שלנו, דור בעלי ההשגה, לב
נשבר הוא אכן הגרון שבוקע את כל
השערים.

ובאמצעות העלמת דף הכוונות,
הובלתי את בעל התוקע אל התדר
הרצוי והמכוון.

אבל אתה, חיים לייב, שייך לדור
אחר.

מקומך האמיתי הוא אי שם בשנות
התש"פ.

משמייים הקדימו והורידו את
נשמתך לכאן, להיכלי הקדוש, על
מנת שתעביר את המסר הזה לדורות
הבאים.

כי אז, בדור שלך, מעטים יהיו
היהודים שיסתובבו בעולם עם לב
שלם פועם בקרבם.

רובם יכילו רסיסי לב בלבד.

שברי שברים.

ומה רבותא היא לשבור לב נשבר?

בדור ההוא, הגרון שיבקע את
כל השערים יהיה גם הוא מורכב
מרסיסים.

רסיסי רצון.

רסיסי התעקשות.

רסיסי הכנעה.

המלחמה העיקשת שלך במשך
שני ימים, להחזיק את הראש מעל
הגלים העכורים ששוצפים בתוכך,
ולחמשיך לנסות ולרצות - היא זו
שבקעה את כל הרקיעים.

סיים הבעל שם טוב הקדוש את
דבריו וחזר לחדרו.

וחיים לייב אף הוא שב למקומו.

כתיבה וחתימה טובה

שלכם העורך

כיסופים

כשוט לחיות עם השם

יו"ל ע"י 'כיסופים'
חבקוק הנביא 5 רמת בית שמש ג' 1

לכל עניני הגליון-
הערות והארות, נקודות הפצה וכדו'
ניתן ליצור קשר
בפל: 054-853-7200
או במייל: 26karov@gmail.com

ההרשמה לקבלת הגליון במייל
בכתובת
k6646201@gmail.com

קו כיסופים

שיעורי בית המדרש
וקבלת עדכונים שוטפים

02-664-6201

זמני השיעורים הקבועים:

ימי רביעי

לכת עם תורה -

תורה כה תנינא (בשעה 20:30)

סיפורי מעשיות (בשעה 21:30)

משפ' מרגלית

רחוב הר' יצחק שמידמן 22 בני ברק

שינויים בזמני ומיקום השיעורים

מתעדכנים בקו כיסופים 02-664-6201

לתרומות והנצחות:

נדרים פלוס < קופת 'כיסופים'

הקול חוזר שייכות

בכוחר לשוב אל הטוב, אם אתה כבר שייך אליו

נחנו בפרק הרביעי והאחרון מסדרת 'הקול חוזר'.

זו הסדרה שליוותה אותנו במהלך חודש אלול, בואכה ירח
האיתנים.

א

בסדרה זו עסקנו, ועודנו עוסקים, בעניין התשובה מזווית אישית.

ראינו כמה פנים של הסוגיה הנפלאה הזאת, ומצאנו את עצמנו בתוכה.

כעת, בפרק זה, נתמקד בנקודה שעולה באופן טבעי מתוך כל מה שדיברנו
עד כה, והיא גם מהווה מין סיכום לכל הנושא.

הכותרת של הנושא הזה היא: שייכות.

להיכן אני שייך

אחד המעכבים המונעים מאתנו להתחבר ולאהוב את תנועת התשובה,
זה המסר שמסור אלינו בתת-מודע בכל פעם שאנו מעוניינים
להשתפר.

המסר הזה אומר כך: אם אתה צריך להשתפר ולהיות טוב, משמע שכרגע
עדיין אינך טוב.

כשתעשה את השיפור הנדרש, תהיה שייך אל הטוב ואל הקדושה. אבל כרגע
אתה עדיין לא שייך.

ובתובנה הזו יש שתי בעיות.

דבר ראשון, אנחנו לא אוהבים להרגיש לא שייכים ולא טובים. וממילא
אנחנו מתרחקים מכל מה שמזכיר לנו את העובדה הזו.

שנית, וזה העיקר - אי אפשר באמת לשוב בתשובה, בלי להיות שייך אל היעד אליו אנו רוצים לשוב.

כשאני שייך לחלקים הרעים או החסרים שלי, אין לי את האמביציה להתקדם לעבר הטוב שאני מצפה לו.

ודווקא השייכות אל הטוב, היא הגורם העוצמתי ביותר לרצות להיות טוב יותר, והיא זו שמעניקה לאדם כוחות לחולל בעצמו שינויים.

התפיסה שאנו שייכים כרגע אל הרע, אולי מהווה זרז מסוים לברוח ולהתנתק ממנו. אך מצד שני היא כובלת אותנו אליו, ומקשה עלינו להשתחרר ממלעותיו.

ככה בנויה המערכת שלנו -

קשה לנו לשנות מציאות. ואם אנו משוכנעים שהמציאות שלנו רעה, ממילא השתפרות נתפסת כשינוי מציאות.

אולם כשנדע ונכיר בכך, שלמרות המצב שלנו, אנו עדיין שייכים אל הטוב. נרגיש הרבה פחות מורתעים מלעשות עוד צעד קדימה.

אנחנו הרי שייכים לשם, אז למה לא להתקרב עוד יותר?

ולכן אי אפשר לדחות את הרגשת השייכות שלנו לטוב לשלב בו נשיג את היעדים שלנו. אנו מוכרחים להרגיש שייכים כבר כעת אל הטוב.

והאמת, שזאת האמת.

אנחנו באמת שייכים אל הטוב אליו אנחנו מקווים, והוא שייך אלינו.

שייכות מקדמת

ההיסטוריה היהודית מלאה בסיפורים מהסוג הזה.

אנשים רחוקים מכל זיקה לתורה ומצוות, שבעקבות מאורע כלשהו, נזכרו בשייכות שלהם ליהדות, והזיכרון הזה טלטל את נשמתם, והוביל אותם לעשות צעדים נועזים, לעזוב מאחוריהם עולם שלם ולהתקרב להשם יתברך.

והסיפורים הללו נמשכים גם בימינו, בצורה כזו או אחרת, כשהמוטיב העיקרי שבהם הוא שייכות.

להרגשת השייכות של הנפש היהודית יש כח בלתי יאומן, והיא גורמת לאנשים לפעול במסירות נפש פלאית.

הבעיה היא שהאנו מסכימים לקבל את התופעה הזו כשהיא מתרחשת אצל אנשים שרחוקים לגמרי מהאידישקייט.

אבל כשזה מגיע לאזור שלנו ולהתמודדות שלנו, יש לנו איזה קול שמתריע ואומר:

”אם תרגיש שייך לקדושה גם במצב שלך, אתה עלול להישאר שאנן ולהירדם על מקומך, בלי רצון להתקדם ולהשתפר”.

וזה טעות נוראית שעלולה לעלות לנו בחיים הרוחניים.

שייכות לא מרדימה.

הקול חוזר !

אנשים שוקעים בזיכרונות עבר, על בית הוריהם וסביהם, גם אחרי שחלפו עשרות שנים מאז.

ופתאום מריחים את הריח האופייני לתבשילי סבתא, ושומעים את קול הצעדים החרישיים של סבא.

הזיכרון מבטל את מימד הזמן, ומחליף מתוכנו כל מיני חוויות והרגשים שלא האמנו שעדיין קיימים בנו.

ללמדנו, שאנו נושאים בתוכנו פיסות חיים, ושייכויות לכל מיני אירועים, למרות ברובד החיצוני הם כביכול לא קיימים.

קל וחומר כשמדובר בשייכויות אמיתיות אל השם יתברך ואל הקדושה, שנשארות חקוקות בתוכנו לנצח, ולא נאבדות לעולם.

וגם אם הרבינו לשגות ולטעות, כל אלו הם רק ברובד החיצוני שלנו, אך בתוך תוכנו אנו באמת שייכים אל הטוב המוחלט.

פעם הייתי וגם עכשיו

ישנם משפטים קבועים שאנשים מרבים לומר לעצמם, וכולם מתחילים בפתח: 'פעם הייתי'.

"פעם הייתי תמים וטהור"; "פעם הייתי עם לב נקי ורצונות טובים".

ההספדים העצמיים הללו מעוררים אולי נוסטלגיה ישנה, אבל הם עלולים למנוע מאיתנו לשוב לשם.

כי אם 'פעם הייתי', זה אומר שהיום אני לא.

להיפך, היא זו שמעניקה את הכוח והרצון להשתנות.

העיקרון הזה מוכח, וכל אחד יכול לבדוק אותו עם עצמו.

תחשבו מה מעורר אתכם יותר לעשות צעד משמעותי של השתפרות?

האם כשאתם מקבלים גערה חיצונית או פנימית, ואתם מרגישים: "וואו, כמה אני רחוק". או כשאתם מגלים בעצמכם איזו יכולת טובה או חיבור לטוב ולקדושה.

מה מעניק לכם יותר מוטיבציה לעשות עוד צעדים קדימה? הרגשת ריחוק או קירוב?

ברור שהשייכות לקדושה היא כמו מגנט שמושכת אותנו יותר ויותר.

זיכרון בלתי נשכח

וכפי שאמרנו קודם, ההבנה שאנו שייכים לטוב אינה סתם חיזוק, זו אמת לאמיתה.

כל דבר טוב שעשינו אי פעם, וכל קדושה שהיתה שייכת לנו, לא נעלמו אף פעם.

הם צרובים בנשמתנו.

אין טוב שנעלם. פשוט אין. רק צריך להיזכר בו.

העובדה הזו מוכרת מאוד בתחום הנפשי.

אדם מסוגל להיזכר במאורעות עבר שכבר נשכחו ממנו, ובאמצעות הזיכרון ממש להחיות בתוכו את הרגשות שהוא חווה בשעתו.

הקול חוזר

נכון, זה לא משנה את העובדה הפשוטה שאני שייך לקדוש ברוך הוא ולכל הטוב שבעולם.

“זכרתי לך חסד נעורייך אהבת כלולותייך” - בדיוק כמו שהשם יתברך זוכר לנו את הטוב, את ‘קול יעקב’, גם אם אנחנו לבושים בבגדי עשיו.

כך הוא מצפה שגם אנחנו נזכור את הטוב של עצמנו ונתחבר אליו מחדש.

ראש השנה נקרא יום הזיכרון - “זה היום תחילת מעשיך זיכרון ליום ראשון”.

אנו מזכירים את עצמנו לפני הקב“ה, ואנו נזכרים גם בעצמנו.

וביהדות אין סתם זיכרון עבר. זיכרון הוא מציאות חיה.

ולכן אדם צריך לחשוב כזאת מחשבה: אם הצלחתי להיזכר במשהו, זה אומר שזה עדיין קיים.

אם הייתי קורא על כך בספר, זה היה מידע מבחוץ. אבל אם נזכרתי בזה, זה אומר שזה מגיע בפנים.

אז במקום להגיד: כמה עבר מאז, איך הודקנתי, איך השתנתי. לומר: אם אני זוכר, זה מעיד על שייכות.

וזה פשוט לא נכון. אם פעם היית, תמיד אתה.

יש בתוכנו את כל הדמויות הללו, ואנחנו יכולים ומוזמנים להיזכר בהם ולחזור אליהם.

בדיוק כמו בסיפורי הצדיקים, שפתאום מתעורר באיזה יהודי מומר זיכרון ישן, והוא הולך בעקבותיו וחוזר בתשובה שלמה.

כך בכל אחד מאיתנו יש מקומות טובים, מידות טובות ותקופות טובות, שאנו רוצים לחזור אליהם, וחשוב מאוד שנשנן לעצמנו שתמיד יש לו שייכות אליהם.

אם היתה לך בעבר התרגשות בעבודת השם, אם משהו נגע בנשמתך, זה לא נעלם.

זה אולי התכסה באבק ונשכח, אבל עדיין קיים. צריך רק לתת לזה הזדמנות לצוף החוצה.

אז למעשה, מה נדרש מאיתנו בהקשר לזכרונות הללו?

במילה אחת: להסכים.

במקום להגיד לעצמנו כל הזמן בעקבות אותם זכרונות: נו, מתי תשתייך שוב אל הטוב? אולי הגיע הזמן שתזיז קצת את עצמך.

עלינו לשנות את הגישה ולומר: אני מסכים שאני שייך לשם. אני מסכים שיש בי את הטוב הזה.

גם אם אני עדיין לא מושלם, וגם אם לא פעלתי

זה מעיד שזה באמת מי שאני.

\\ סיפור של התקרבות

רק תגיע

בכל סיפור התקרבות עיקר המאבק הוא על השלב הראשון - להגיע

עד שלוש פעמים. והבין הלא דבר הוא. ונסע לשם.

שוב פעם אנו מתוודעים לקו המנחה של הרב:

הרב מוצא רמזים להשגחה הפרטית רק כשזה מתאים להשקפת עולמו, ולכן הוא דוחה פעם אחר פעם את דברי החלום.

בפעם השלישית, כשכבר אין לו ברירה, הוא נכנע.

אמנם לא לגמרי. הוא עדיין לא מסכים להודות שהנסיעה היתה מוצדקת. אבל כבר מתחיל להסתפק:

הלא דבר הוא - נראה שיש כאן משהו. בוא נבדוק.

והסיפור ממשיך:

"ופגע בהדרך את הסוחר שפגע מקדם, בעת שנסע עם בנו, והפיר אותו ואמר לו: הלא אתה הוא שראיתך באותו הקרעטשמע?"

והשיב לו: בודאי ראית אותי. ופתח פיו ואמר לו: אם תרצה, אהיה בולע אותך.

לשון מעניינת. "אם תרצה, אהיה בולע אותך".

סדרה קצרה זו, 'סיפור של התקרבות', אנו עוסקים במעשה ח' מתוך סיפורי מעשיות - מעשה מרב ובן יחיד.

בחלקו הראשון של המעשה פגשנו את

הבן יחיד, שסובל מחוסר טעם וחשק בעבודת השם, ומחליט לנסוע אל הצדיק. פגשנו גם את אביו הרב הלמדן, שנוסע עם בנו על מנת לשמור עליו מליפול ברשת.

בהמשך, אחרי מניעות שונות שעברו עליהם, פגשו האב ובנו סוחר ערמומי שדיבר בגנותו של הצדיק, וגרם להם לחזור על עקבותיהם ולשוב הביתה.

כעת, בפרק זה, נעסוק בסיום הטראגי לכאורה של המעשה.

אם תרצה

"ונפטר אותו חבן. וּבָא בַחֲלוֹם לְהַרְבֵּה הַנַּל אָבִיו, וְרָאָה אוֹתוֹ שֶׁהָיָה עוֹמֵד בְּכַעַס גָּדוֹל. וְשָׁאַל אוֹתוֹ: לָמָּה אַתָּה בְּכַעַס כָּל כֵּךְ?"

והשיב לו שישע לאותו הצדיק הנ"ל [שרצה לנסע עם בנו אליו כנ"ל], והוא יגיד לה על מה אני בכעס.

והקיץ, ואמר שמקרה הוא. אחר כך חלם לו עוד כנ"ל, ואמר שהוא גם כן חלום שוא, וכן

אולי יש כאן רמיזה:

השטן אומר לאדם, אני פועל לפי הרצון שלך. אין לי כוח אמיתי מולך.

הכוח שלי זו היכולת לתמרן מול הרצון שלך. אם לא תרצה, לא אוכל לעשות לך כלום.

אני בסך הכל סוחר טוב. מזהה את הרצונות של הלקוח.

אתה רצית למצוא תירוצים למה לא לנסוע לצדיק - סיפקתי לך.

אם היית באמת רוצה, לא הייתי יכול לגבור עליך.

כי רק אם תרצה, אהיה בולע אותך. אולם אם לא תרצה, ביכולתך לבלוע אותי...

אותו קול

"אמר לו: מה אתה מדבר? השיב לו: זכור אתה, כשנסעת עם בנך. ובתחלה נפל סוס על הגשר וחזרת. אחר כך נשברו האקסין. אחר כך פגעתי בך, ואמרתי לך שהוא קל..."

חז"ל כבר אומרים שהיצר הרע יורד ומסית, עולה ומקטרג.

כלומר, אותו יצור שמפתה את האדם וגורם לו לחטוא, הוא זה שמקטרג עליו אחרי שנכשל. וכך גם הסוחר הזה, לועג ושם לאידו של הרב.

וכפי שמצוין בסיום המעשה:

"וזה הסוחר הנ"ל היה הס"מ בעצמו [שנדרמה] לסוחר והטעה אותם, ואחר כך, כשפגעו שנית בהרב הנ"ל, התגרה עמו הוא בעצמו על אשר

שמע לעצתו, כי כן דרכו, כידוע, השם יתברך יצילנו".

הבעל דבר, פועל בשני הצדדים. וצריך לזכור זאת היטב.

הקולות שאנחנו שומעים אחרי כשלוך. הקול ש'יורד' עלינו ומחליש אותנו - זה אותו קול שפיתה אותנו בהתחלה.

ההאשמה העצמית המוגזמת והיאוש המדכדך שמגיעים אחרי הנפילה, אינם קולו של היצר הטוב שמאיץ בנו לשוב בתשובה.

זהו קולו של השטן, שרוצה לעשות וידוא הריגה חלילה, ולדאוג שלא נצליח להתרומם.

אם תקשיב טוב, תוכל לזהות את החתימה הקולית שלו.

אם הקולות הללו גורמים לך לשקוע עמוק יותר, זהו סימן מובהק שהם מגיעים ממנו.

תפסיק להאמין שהיאוש הזה הוא מה שיגרום לך לשוב בתשובה.

הרי אתה כבר היית בסיפור הזה כל כך הרבה פעמים. הדכדוך הזה לא מוביל לשום דבר טוב.

תתבונן טוב ותגלה שתמיד כשהתחזקות הגיעה בסופו של דבר, זה היה רק אחרי שהדכדוך התפוגג.

כשכבר הרגשת קצת יותר טוב עם עצמך, והיתה לך אמביציה להתרומם.

תקלוט כבר! היצר הרע עובד עליך!

סיפור של התקרבות!

שימו לב, איך בכל פעם שיש לנו ניסיון אם לעשות פעולה כלשהי, תמיד באורח פלא צצים בראשו שברי מאמרי חז"ל, וציטוטים מגמתיים מגדולי הדורות, שמנסים למנוע מאיתנו לעשות צעד בכיוון הנכון.

אבל נניח לנקודה החשובה הזו כרגע, כי בדברי הסוחר מונח גילוי עצום פי כמה וכמה.

כאן הוא חושף מה הכי מפריע לו.

הוא מספר לו את כל הסיפור בקצרה: "אני יודע טוב מאוד, שאם הבן שלך, המאור הקטן, היה מתוועד עם הצדיק, המאור הגדול, היה מגיע משיח".

והדבר הזה חייב להיאמר שוב ושוב ושוב.

שימו לב מה השטן מנסה להשיג. הוא נעול על מטרה עיקרית אחת: למנוע את הפגישה של המאור הקטן עם המאור הגדול. זה הכל.

רק שלא ייפגשו.

הזכרנו את הנקודה הזו כמה פעמים בהקשר להתבודדות.

היצר הרע יעשה את כל המאמצים האפשריים כדי שלא תיפגש עם השם.

גם אם הוא יודע שכאשר תגיע לשדה לא יהיה לך דיבורים - הוא עדיין יילחם שזה לא יקרה.

כי אם רק הגעת, הוא כבר פספס את הכל.

וכך זה גם בהתקרבות אל הצדיק. העיקר זה להגיע!

והוא אפילו לא מנסה לחדש את המלאי של הניסיונות שלו. הוא חוזר על עצמו שוב ושוב, עד כדי מבוכה.

עיקר המאבק

והסוחר, הבעל דבר, ממשיך להתגרות ברב המסכן:

"וּמֵאַחַר שֶׁפָּטַרְתִּי אוֹתוֹ, אֶת בְּנִי, עֲכָשׂוּ אֶתָּה רִשָּׁאִי לְנִסְעַ."

פי הוא הָיָה בְּחִינַת מְאֹר הַקָּטָן, וְהַצְדִּיק הַגָּדוֹל הוּא בְּחִינַת מְאֹר הַגָּדוֹל, וְאִם הָיוּ מִתְוַעְדִּים יַחַד, הָיָה בָּא מְשִׁיחַ;

וְכֵינֵן שֶׁפָּטַרְתִּי אוֹתוֹ, אֶתָּה רִשָּׁאִי לְנִסְעַ. וּבְתוֹךְ דְּבָרָיו נֶעְלַם, וְלֹא הָיָה לוֹ עִם מִי לְדַבֵּר."

מדהים!

מי הוא זה שמגלה לרב את הסוד על החיבור של המאור הקטן עם המאור הגדול?

הסוחר! הבעל דבר!

הוא מבין בפנימיות. יש לו את המושגים. הוא יודע טוב מאוד מה הוא רוצה.

והאמת היא, שזה חלק מארסנל כלי המשחית שלו.

היצר הרע נוהג להשתמש במושגים רוחניים ותורניים על מנת לבלבל אותנו.

הוא דואג לעתיד הרוחני שלנו. מחליש אותנו בשם הקדושה.

סיפור של התקרבות

דבר עם זה עם השם יתברך. דבר על זה עם הצדיק.

אל תעבור על זה לסדר היום. תעשה עם הכאב הזה משהו. תפיק ממנו תועלת.

מיודענו, הרב, עבר הרבה. הוא שיכל את בנו היחיד, הוא מנע את ביאת המשיח. זה כאב שלא פשוט להתמודד איתו.

אבל כאן הוא עשה את הצעד הנכון.

הוא פנה אל הצדיק בעצמו וצעק: חבל על דאבדין.

זה לא סתם דיכאון ויאוש. הוא הפנה את הכאב אל מי שיכול לפתור אותו, ולמנוע ממנו לחזור על עצמו.

הוא לא מחפש אשמים. הוא לא מלקה את עצמו. הוא צועק את הכאב שלו בכתובת הנכונה.

זה מה שיגרום לו לצרוב את מוסר ההשכל הזה עמוק בלב. פעם הבאה זה כבר לא יקרה.

וגם רבינו משאיר אותנו עם הכאב הזה - חבל על דאבדין.

בואו לא נחזור על אותה טעות כואבת. בואו נזכור לא לאבד שוב.

המאור הגדול עדיין קיים, והוא מצפה למפגש עם המאור הקטן שבכל אחד מאיתנו.

בואו נעשה את זה.

בשמחה.

מה תעשה שם? מה תרגיש שם? זה כבר הרבה פחות קריטי.

יש לך רבי, סמוך עליו שהוא יודע מה הוא עושה עם ראש השנה שלו.

אתה תילחם על להגיע.

ולהגיע זה לא מספיק רק פיזית, אלא להיות כל הזמן בתודעה של מגיע.

להרגיש כל הזמן שהגעת אל הצדיק. שאתה אצלו.

חבל על דאבדין

וכך מסתיים המעשה:

”וְנִסֶּע הָרֵב אֶל הַצַּדִּיק וְצָעַק: חָבֵל! חָבֵל! חָבֵל
עַל דְּאָבְדִּין וְלֹא מִשְׁתַּכְּחִין! הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יֵשִׁיב
נִדְחֵינוּ בְּקֶרֶב, אָמֵן”.

בדרך כלל, מה שמאפיין את סיפורי המעשיות של רבינו, שלכל סיפור יש סיום טוב.

אך כאן, זה סיפור שנגמר לכאורה בלי 'הפי אנד'.

אבל אולי גם כאן יש סיום טוב למעשה.

ובנקודה הזו נסיים גם אנחנו.

אנו לא אוהבים שכואב לנו. וזה בסדר גמור. אבל אם כבר כואב לנו, יש בזה משהו טוב שחבל לפספס אותו.

אם נתקלת בכישלון, בנזק, בהפסד - לפחות תדע להפנות את הכאב אל המקום הנכון.

הופיע וראה אור מחדש הספר המבוקש

בהירות הדרך

מסע פנימי אל הצדיק

מאת הרב דוד גבירצמן

מדריך חי ועכשווי
שמתלווה אליך למסע
הפנימי אל ראש השנה
של רבינו, פותח מבט,
מסדר את הרצון, ונותן
שפה בהירה למסע העמוק
ביותר של השנה

בהירות הדרך' נכתב מתוך הדרך בעצמה ולאור שנים של נסיעות. הספר מלקט תובנות והארות שנוגדו במפגשים עם נוסעים רבים ומגוונים - וותיקים וחדשים ומהדהד את השאלות שאולי לא העזת לשאול:

ואיך שומרים על הנקודה
האישית - גם בתוך רבבות?

איך מתחברים לצדיק שנפטר
לפני מאתיים שנה?

למה חשוב כל כך לנסוע לאומן?
מה באמת מבקשים שם?

הספר משלב תובנות נפש, עקרונות בעבודת השם, תפילות ועצות מעשיות

לאחר שאזל לגמרי מהמלאי, ולנוכח הביקוש האדיר אנו שמחים לבשר
על הוצאתו המחודשת, במהדורה שלישית - מחודשת ומהודרת

כיסופים
פשוט לחיות עם השם

ניתן לשלם
בנדירים פלוס
- קופת 'כיסופים'

30
ש"ח
בלבד

הספר זמין
כעת לרכישה
במחיר עלות

חמאים לנוסעים וותיקים, למצטרפים חדשים, ולכל מי שרוצה להבין לאן הוא הולך - ואיך לא ללכת לאיבוד בדרך

אומן ראש השנה

הפעם בניחא

עם המשפיע הרב דוד גבירצמן שליט"א

הלב כוסף לרבינו, אבל נזכר בבלגן:
להתרוצץ, לחפש איפה לאכול, למצוא מקווה פנוי,
לדאוג לילדים - וכל זה כשאתה רק רוצה להתכוון
ליום הכי חשוב בשנה.

הפעם זה יכול להיות אחרת.

דמיין את עצמך מגיע לאומן - נושם עמוק, מרגיש שקט,
יודע שהכול כבר מחכה לך. המתחם שלנו נבנה כדי לתת
מענה לכל אתגרי ראש השנה, גשמיים ורוחניים,
כדי שתוכל להתמקד באמת: תפילה, התעלות וחיבור.

מה מחכה לך במתחם כיסופים:

שיעורים מעצימים
עם הרב דוד גבירצמן שליט"א
להכנה, התכוונות וחיבור

מקווה נקי ומרווח
בכל שעות היום
בלי תורים

תפילות מרוממות
בנוסח ברסלב באווירה
חמה ומשפחתית

מיקום חלומי - על שפת הנהר
קרוב לציון ורחוק מהרעש

מרחב מתאים לילדים
שמור עם חצר מרווחת

ארוחות חמות ומסודרות
בלי לרדוף ולחפש

כאן אפשר להניח את כל הדאגות ולצלול לראש השנה בשקט ובשמחה
מספר המקומות מוגבל - מי שסוגר עכשיו, מבטיח לעצמו אומן... בניחא

כיסופים
פשוט לחיות עם השם

לפרטים והרשמה
055-6697758 דוד קליגמן